

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

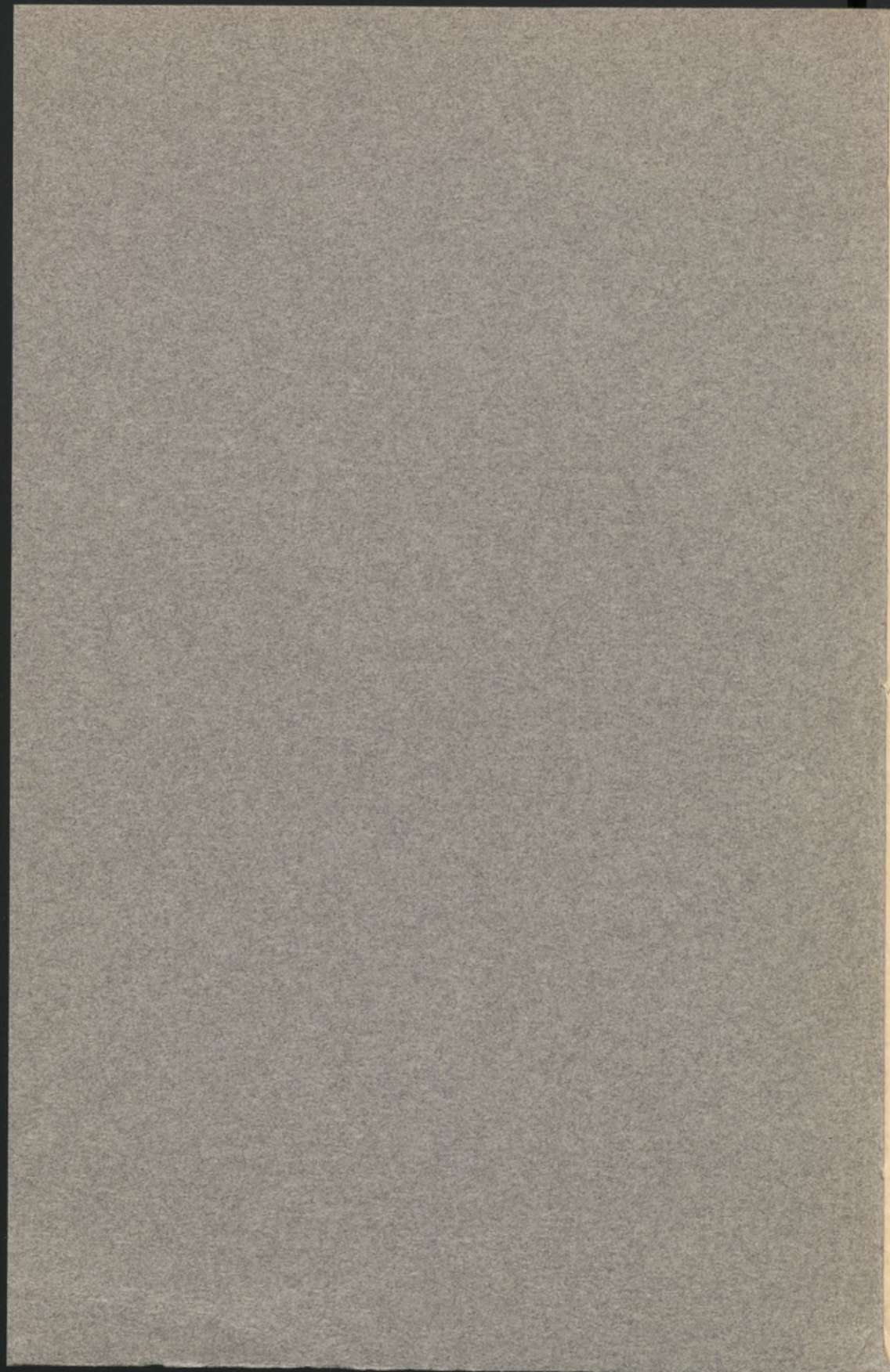

UPPSALA
UNIVERSITET

Handwritten notes in the top right corner, possibly including a date or reference number.

Wersén, C. O., af
Den heliga Elisabeth.

(H) Litt.
Sv.

Wirsen, C. D. af

Den heliga Elisabeth.

EN LEGEND.

1.

Du kommer från Ungerns rike till Wartburgs tornande höjd,
Till sångarekrigets fäste, en borg för ära och fröjd.
Väl mött, du fyraårs tärna, du främmande länders lån:
Dig Herman af Thüringen helsar som brud åt elfvaårs son.

Så from som en dikt af Wolfram, så huld, så blommande skön,
Din barnliga själ har tidigt sin lust i andakt och bön.
Väl mött, du växande helgon! På Wartburg du vårdas skall
Så ömt, som den helga Graalen är vårdad af Parcival.

Hon stiger till torngemaket. När dunkel natt faller på,
De slumra der snart i oskuld, de två trolofvade små.
Men himmelens englar räcka i drömmar vid måneglans
Åt honom ett kors på skuldran, åt henne en törnekrans.

2.

Så växte de upp, så blef det ett par,
Som månde Gudi behaga.
En riddaresaga hans lefnad var,
Och hennes en helgonsaga.
När Ludvig att jaga drog ut i skog,
Elisabeth vägen till hyddorna tog,
Med gåfvor till fattigmans tjäll hon gick,
En lilja till växt, en dufva i skick,
En engel i blick,
Och hägen bar dägeliga rosor.

Han kommer från jagt. Hvem möter han der
I morgonens rosiga stunder?
»Det skickar sig ej, att börda du bär
Så tung, att du dignar derunder.»
Han syntes så sträng, hon fälde sitt mod,

Till kinderna löpte det ängslade blod,
I ögat det lyste en perla så klar:
»Min furstlige herre, förtörnad ej var!
Den börda, jag har,
Allenast är dägeliga rosor.»

»Ha rosorna kommit så tidigt i år?
Hvad gömmer du der? Låt mig blicka!»
Hon öppnar sin mantel, förvirrad han står:
Ett under har Gud velat skicka.
Der syntes ej gåfvor, der syntes ej bröd,
Men snöhvita rosor och ros som är röd.
»Så vandra i frid! Ej din make förtryts,
Han ser, att det bröd, som de lidande bryts,
Ät kärlek förbyts
Af kärlek i dägeliga rosor.»

3.

Till Österland skall jag fara
Från aldrakärestan min,
Till Herrens hjelte koräts
Den hjelte som var din.
Jag är till helga landet
På korstågsfärden stadd,
Mitt valspråk heter Sion,
Min lösen Croisade.

Till Österland skall jag fara;
Farväl, aldrakärestan min!
Till krigets hårda famntag
Jag går ur famnen din.

Farväl! Med korsbanéret
Jag drar från brud och hem,
Mitt mål är helga grafven,
Mitt hopp Jerusalem.

Till Österland skall jag fara.
Guds fred, aldrakärestan min!
Korsfararhären ropar:
Nu stupa eller vinn!
Min broder, vårda henne,
Som högst jag håller kär!
Mitt hem är nu ett läger,
Min brud nu korset är.

4.

Förbi! Hans ring har kommit med helsning från hans hand,
Han dog — som blott en kristen kan dö — i fjerran land.
Hans egen broder drifver hans enka ur hans borg
Och röfvar Ludvigs rike. På lycka följer sorg.

Med tiggars taf hon vandrar och åtföljd af de små,
De späda furstebarnen få hvila nu på strå.
Ej Wartburgs salar längre i vinternatten kall
Dem ro och värme bjuda, dem hyser nu ett stall.

»O du, som låg i krubban, men verdens herre är,
Se till de små, som frysa, och var de spåde när!
Om mig du armod skänker, jag tackar dig därför,
Men hjälp de faderlöse, en moders suckan hör!»

Ur klosterkyrkan lyser det skönt af hundra ljus,
Och altarmessan firas vid sång och orgelbrus.
Der har den vilsna svalan bygt bo i templets kor —
Dit flyr från verdens stormar med sina barn en mor.

5.

Hon står ännu i lifvets vår,
Hon är allénast tjugu år,
Men ger sitt hela lif åt Gud
Och är för evigt Frälsarns brud.

Hon uppgår helt i bön och lof,
De arme äro hennes hof,
Hon kläder nakne, hennes hand
Ger sjuke läkdom och förband.

Hon hungern spisar, sänder tröst
Åt djupt af qvalet tryckta bröst;
Förklarad, luttrad mer och mer,
Ej gåfvor blott, sin själ hon ger.

Hon ej af egen storhet vet,
Till mantel har hon ödmjukhet,
Till furstekrona tålmod,
Till silke lammets helga blod,

Till diadem ett nunnedok,
Till halsband Kristi ljufva ok,
En tår af kärlek till juvel,
De armes tack till strängaspel.

Till sinnet from och dufvohvit,
Hon säger: »kommen, kommen hit,
I alla, som betungens här,
Jag eder vän, er syster är!»

Så står i häfden hennes bild,
Odödligt skön och himmelskt mild,
På klostertrappan än i dag
Med kärlek i de rena drag.

6.

Stundom i helga syner skänker
Himlen sin dotter själarnas spis,
Upp genom jordens dimmor blänker
Andarnes rike, Guds paradys,
Törnekronan i rosor bytes,
Liksom det bröd hon skänkt en gång,
Band med himmelska väsen knytes,
Rummet är fylldt af andesång.

Englarne huldt för jordisk syster
Visa ett nytt Jerusalems stad:
»Pröfva din vinge, kom! Oss lyster
Sväfva med dig i skinande rad!»
Vattubäckar för trötta hinden
Öppna sig mildt vid lifvets trä,
Vårvind smeker den bleka kinden,
Barnet får ro vid fadrens knä.

Bojorna falla, slut är tvånget,
Fjerran är lifvets kamp och qualm.
Skåda! »Det första är förgånget!»
Gisslet blir lilja, tisteln palm.
Hvem är han som i korshär-skruden
Närmar sig hög med hjeltesätt?
Ludvig ropar den forna bruden:
»Kom, min syster — Elisabeth!»

C. D. AF WIRSÉN.

1001850866

